

OSD 33/12

ORZECZENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH W [REDAKTOWANE]

z dnia 26 września 2012 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych
w [REDAKTOWANE] w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Maria Kohlberger – Wierzbowska;
Sędziowie: r. pr. Zdzisław Pieniążek;
r. pr. Anna Wrzosińska

Protokolant: apl. radc. Roman Grzeszkowiak;

przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Małgorzaty Karaś;

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 lipca 2012r. i 26 września 2012r. sprawy p-ko r.pr. [REDAKTOWANE] i r.pr. [REDAKTOWANE] obwinionych o to że: w okresie od dnia 14.03.2009r. do dnia 12.08.2009r., obsługa prawna wykonywana w związku z udzielonym dnia 20.10.2006r. pełnomocnictwem przez [REDAKTOWANE] Sp. z o.o. w [REDAKTOWANE] w sprawie VII P 158/08 zawisłej przed Sądem Rejonowym w [REDAKTOWANE] prowadzona była nieprofesjonalnie i nierzetelnie, co w odczuciu Zarządu Spółki mogło mieć niekorzystny wpływ na wynik postępowania przed Sądem Rejonowym w [REDAKTOWANE] tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 06.07.1982r. o radcach prawnych (Dz. U. 2002 Nr 123 poz. 1059 ze zm.) w związku z art. 28 ust. 5, art. 28 ust. 10, art. 28 ust. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

ORZĘKA

- I. Obwinionego [REDAKTOWANE] uznaje za winnego popełnienia w okresie od 14.03.2009r. do 13.08.2009r. przewinienia dyscyplinarnego opisanego powyżej i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3a ustawy o radcach prawnych wymierza karę dyscyplinarną pieniężną w wysokości 3.416 zł (słownie: trzy tysiące czterysta szesnaście złotych),
- II. Obwinionego [REDAKTOWANE] uznaje za winnego popełnienia w okresie od 14.03.2009r. do 13.08.2009r. przewinienia dyscyplinarnego opisanego powyżej i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3a ustawy o radcach prawnych wymierza karę dyscyplinarną pieniężną w wysokości 3.416 zł (słownie: trzy tysiące czterysta szesnaście złotych),
- III. Obciąża obwinionego [REDAKTOWANE] kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 2.118,81zł (słownie: dwa tysiące sto osiemnaście złotych i osiemdziesiąt jeden groszy) płatnej na konto Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE]

IV. Obciąża obwinionego [redacted] kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 2.105,96zł (słownie: dwa tysiące sto pięć złotych i dziewięćdziesiąt sześć groszy) płatnej na konto Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w [redacted]

[Handwritten signature] *[Handwritten signature]* *[Handwritten signature]*

193

„[REDAKTOWANE] Sp. z o.o. z/s w [REDAKTOWANE] wniosła w dniu 7 września 2009r do Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANE] skargę dotyczącą naruszenia przez radców prawnych [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] art.28 pkt 11 KERP.

W skardze wskazano, że obwinieni, na mocy umowy z dnia 20 października 2006r zawartej przez skarżącą z „[REDAKTOWANE] Kancelaria Radców Prawnych Spółka komandytowa” i udzielonego w/w radcom prawnym pełnomocnictwa ogólnego, reprezentowali pokrzywdzoną Spółkę w postępowaniu sądowym z powództwa [REDAKTOWANE] nie zachowując należytej staranności przy wykonywaniu tego zlecenia i nie wydając jej wszystkich dokumentów i pism procesowych w sprawie.

Na skutek skargi z dnia 7 września 2009r, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] wszczął 2 dochodzenia o przewinienie dyscyplinarne zdefiniowane w art.64 ust.1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych (Dz.U.z 2002r Nr 123 poz.. 1059 ze zm.): w stosunku do [REDAKTOWANE] (RD [REDAKTOWANE] oraz odrębnie w odniesieniu do [REDAKTOWANE] (RD [REDAKTOWANE]

W odpowiedzi na przedstawione zarzuty radca prawny [REDAKTOWANE] wniósł o umorzenie postępowania, podnosząc, że umowa zawarta ze skarżącym dotyczyła tylko i wyłącznie postępowania przed I instancją zatem nie dotyczyła postępowania przed Sądem Okręgowym ani postępowania przed Sądem Rejonowym po ponownym skierowaniu tam sprawy, ale na prośbę pełnomocnika substytucyjnego jego Kancelaria zadecydowała o dalszej pomocy skarżącej Spółce na dalszym etapie postępowania (k.30-31 akt). Podniósł też, że praktyka współpracy z pełnomocnikiem substytucyjnym była taka, że pisma z sądu kierowane były na adres Kancelarii i następnie przesyłane pełnomocnikowi substytucyjnemu za pomocą faksu, a w przypadku bardziej istotnych pism – przesyłane bezpośrednio zleceniodawcy. Twierdził, że z uwagi na udzielenie substytucji pełnomocnik substytucyjny odpowiada co najmniej na takiej samej zasadzie jak radca prawny [REDAKTOWANE] czy radca prawny [REDAKTOWANE] oraz że znaczenie dla sprawy winno mieć też to, że pismem z dnia 14 maja 2009r wypowiedzieli pełnomocnictwo udzielone przez [REDAKTOWANE] Sp. z o.o. (k.81-82)

[REDAKTOWANE] w odpowiedzi na przedstawione zarzuty radca prawny również wniósł o umorzenie postępowania, i podnosił identyczne zarzuty (k.34-36).

Dane zebrane w toku obu dochodzeń uzasadniały podejrzenie, że radcy prawni [REDACTED] i [REDACTED] popełnili przewinienie dyscyplinarne określone w art.64 ust.1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r o radcach prawnych w zw. z art.28 ust.5, 10 i 11 KERP, wobec czego:

- Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego postanowieniem z dnia 8.12.2010r RD [REDACTED] przedstawił r. pr. [REDACTED] zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że obsługa wykonywana w związku i na podstawie umowy o zastępstwo prawne prowadzona była nieprofesjonalnie i nierzetelnie, skutkiem czego Zarząd skarżącej Spółki nie był należycie informowany o przebiegu sprawy, co w odczuciu Zarządu miało niekorzystny wpływ na wynik postępowania przed Sądem Rejonowym w [REDACTED] gdyż Spółka nie mogła odnieść się merytorycznie do twierdzeń i dowodów składanych przez powoda w sprawie, co miało niekorzystny wpływ na wynik postępowania.
- Postanowieniem z dnia 29.10.2010r RD [REDACTED] identyczne jak wyżej zarzuty Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przedstawił [REDACTED]

Obwinieni do zarzucanych im czynów nie przyznali się. Podnosili, że umowa o zastępstwo procesowe dotyczyła wyłącznie sprawy o sygn. akt [REDACTED] a nie sprawy o sygn. akt [REDACTED] - która wskutek uchylecia wyroku wydanego w sprawie [REDACTED] została przez sąd przekazana do ponownego rozpoznania i podnosili zarzut przedawnienia na wypadek, gdyby Rzecznik Dyscyplinary podtrzymał stanowisko, iż umowa o zastępstwo procesowe dotyczyła również postępowania w sprawie [REDACTED]. Podnosili też, że wobec udzielenia przez nich pełnomocnictwa substytucyjnego, ustanowiony substytut był co najmniej na tej samej zasadzie odpowiedzialny wobec klienta co obwinieni, oraz że część dokumentów została przesłana skarżącej spółce bezpośrednio przez pełnomocnika substytucyjnego, a w zakresie, w jakim były jej braki – przez Kancelarię po otrzymaniu z Sądu kopii dokumentów. Oznacza to ich zdaniem, że to nie oni lecz pełnomocnik substytucyjny nienależycie wywiązał się z obowiązków.

Dwoma wnioskami z dnia 27.12.2010r, dot. sprawy RD [REDACTED] (dot. [REDACTED]) i RD [REDACTED] (dot. [REDACTED]) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego obie sprawy skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, wnosząc o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. Sprawy przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym zawisły pod sygn.akt: OSD [REDACTED] i OSD [REDACTED] a następnie, postanowieniem z dnia 14 marca 2011r wydanym na rozprawie zostały połączone do wspólnego rozpoznania.

195

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w [REDAKTOWANO] orzeczeniem z dnia 14 listopada 2011r uznał radcę prawnego [REDAKTOWANO] i radcę prawnego [REDAKTOWANO] za winnych popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art.64 ust.1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r o radcach prawnych w zw. a art.28 ust.5, art.28 ust.10 i art.28 ust.11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i na podstawie art.65 ust.1 pkt 3 a ustawy o radcach prawnych wymierzył im karę dyscyplinarną pieniężną w wysokości po 3.416,-zł od każdego z nich i obciążył każdego z nich kosztami postępowania.

Odwołanie od powyższego orzeczenia złożył pełnomocnik obwinionych, zarzucając że zaskarżone orzeczeniu zostało wydane o obrazę przepisów prawa procesowego, tj. z naruszeniem art.374 § 1 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny po dokonaniu oceny postępowania przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym oraz Sądem Dyscyplinarnym uchylił orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego [REDAKTOWANO] i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania, pozostawiając Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego. W uzasadnieniu orzeczenia Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał za trafny zarzut odwołania dot. naruszenia art.374 § 1 k.p.k, Wyższy Sąd Dyscyplinarny przyjął, że nie została spełniona przesłanka ujęta w art. 377 § 3 k.p.k. do prowadzenia rozprawy pod nieobecność obwinionych, skoro wezwania obwinionych na rozprawę, skierowane na adres prowadzonej przez nich Kancelarii zostały podpisane nie przez obwinionych osobiście, lecz przez asystentkę Zarządu, co skutkowało rażącym naruszeniem art.377 § 3 k.p.k. a w konsekwencji naruszeniem art.374 § 1 k.p.k.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazał, że uzasadnienie orzeczenia, aby umożliwiło sądowi II instancji kontrolę rozstrzygnięcia, winno „zawierać w sposób uporządkowany wyniki narady, z dokładnym wskazaniem, co Sąd uznał za udowodnione, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych dowodach a odrzucił inne”. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, uzasadnienie orzeczenia OSD nie wskazywało, na jakich dowodach ustalenia faktyczne zostały oparte lecz przytaczało jedynie streszczenie dowodów, zatem nie spełniało wymogów przewidzianych w art.424 § 1 k.p.k.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchylając orzeczenie wskazał, aby OSD przy ponownym rozpoznaniu sprawy baczył, by sposób postępowania był zgodny z przepisami prawa procesowego a uzasadnienie orzeczenia odpowiadało wymogom art.424 k.p.k.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił i zważył, co następuje:

Na mocy umowy z dnia 20.10.2006r zostało zlecone Kancelarii przez skarżącą Spółkę zastępstwo procesowe w postępowaniu sądowym, w sprawie sygn.akt [redacted] z powództwa [redacted] przeciwko [redacted] (k. 54 akt OSD [redacted]). Pełnomocnictwo procesowe (oznaczone jako pełnomocnictwo ogólne, ale doprecyzowane, iż dotyczy prowadzenia sprawy o sygn.akt [redacted] z powództwa [redacted] we wszystkich instancjach) zostało przez Prezesa Spółki udzielone radcom prawnym [redacted] i [redacted] z Kancelarii Radców Prawnych [redacted] (k.117). Radca prawny [redacted] udzielił pełnomocnictwa substytucyjnego radcy prawnemu [redacted] (k.118). Z treści tego pełnomocnictwa jednoznacznie wynika, iż obejmowało ono wszelkie sprawy prowadzone przez Kancelarię we wszystkich instancjach. Pełnomocnictwo substytucyjne nie zostało opatrzone datą, ale zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że pełnomocnikiem procesowym substytucyjnym w okresie od listopada 2006r do 13 marca 2009 był radca prawny [redacted] który przyjął pełnomocnictwo substytucyjne od obwinionego [redacted] występującego w imieniu Kancelarii prowadzonej przez obwinionych. To [redacted] uczestniczył w rozprawach przed Sądem Pracy, sporządzał odpowiedź na apelację w sprawie [redacted] i występował jako pełnomocnik substytucyjny w sprawie [redacted] Z/6 do dnia 14.03.2009r. a także odbierał dokumenty, w tym zawiadomienia Sądu, przesyłane drogą faksową z Kancelarii [redacted] [redacted] w dniu 4.03.2009 w sprawie sygn.akt [redacted] wypowiedział udzielone mu pełnomocnictwo, składając w tym zakresie oświadczenie, które do Sądu wpłynęło w dniu 13.03.2009r (k.120). W dniu 5 maja 2009r pracownik Kancelarii [redacted] poinformował Spółkę [redacted] o przejęciu przedmiotowej sprawy przez centralę w [redacted] oraz o bezskutecznej próbie odzyskania wszystkich dokumentów od radcy prawnego [redacted] [redacted] (k.5). Wyrok w sprawie zapadł w dniu 30.07.2009 (okoliczności bezsporne).

Okoliczność tę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił w oparciu o treść pełnomocnictwa substytucyjnego, oraz spójnych w tym zakresie zeznań świadków: [redacted] (nienumerowana karta akt podręcznych przesłuchania świadka w drodze pomocy prawnej) i [redacted] (k.75) oraz twierdzeń samych obwinionych zawartych w ustosunkowaniu się do postanowienia o wszczęciu dochodzenia (k.34). Wyrokiem z dnia 24.V.2007 w sprawie [redacted] powództwo [redacted] zostało oddalone. Na skutek apelacji [redacted] wyrokiem SO z dnia 13.XII.2007r wyrok ten został uchylony a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu,

197

proszonym pod sygn. akt [REDAKTOWANE], wyrokiem z dnia 30.07.2009 powództwo [REDAKTOWANE] zostało częściowo uwzględnione, przez zasądzenie niewielkich kwot tytułem wyrównania renty oraz zasądzenie od [REDAKTOWANE] na rzecz [REDAKTOWANE] zadośćuczynienia w kwocie 4.000,-zł. Wyrok ten Kancelaria obwinionych przesłała [REDAKTOWANE] przy piśmie z dnia 25.08.2009r z równoczesną informacją, iż służy od niego apelacja w terminie do 3 września 2009r, oraz że wobec wypowiedzenia przez [REDAKTOWANE] pełnomocnictwa sprawa w Kancelarii jest zamknięta (k.10). Skarżąca Spółka potwierdziła odbiór wyroku w dniu 25.08.2009 drogą faksu i w dniu 26.08.2010 zażądała od obwinionych przesłania w trybie pilnym niezbędnej do sporządzenia apelacji dokumentacji procesowej, zwłaszcza opinii biegłego z zakresu bhp, do której pełnomocnik Spółki w toku procesu w ogóle się nie odniósł (k. 11 i k.8 akt OSD [REDAKTOWANE]).

OSD w obecnym składzie podziela pogląd, że udzielenie substytucji powoduje powstanie pomiędzy mocodawcą (stroną) a substytutem stosunku prawnego, mocą którego substytut staje się pełnomocnikiem strony, a nie jej pełnomocnika. Wbrew jednak twierdzeniom obwinionych, ani udzielenie substytucji ani wypowiedzenie pełnomocnictwa przez pełnomocnika substytucyjnego nie wpływa na wyłączenie odpowiedzialności pełnomocnika głównego za dochowanie należytej staranności przy wykonywaniu umowy o zastępstwo procesowe, bowiem w żadnym razie okoliczności te nie mogą ani uszczuplić ani uchylić umocowania pełnomocnika głównego.

W dniu 12.08.2009r pełnomocnictwo procesowe udzielone Kancelarii ([REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE]) zostało przez Spółkę wypowiedziane, o czym zarówno Sąd w sprawie [REDAKTOWANE] jak i Kancelaria zostali powiadomieni (k.121). Okoliczności tej obwinieni nie zaprzeczyli. Przyczyną wypowiedzenia było nie informowanie Spółki o przebiegu sprawy. Spółka nie została w odpowiednim czasie poinformowana o treści apelacji wniesionej w dniu 22.08.2007r przez powoda [REDAKTOWANE] od wyroku z dnia 24 lipca 2007r. Apelacja ta, w wyniku kilkakrotnie ponawianych żądań Spółki, została Spółce przesłana przez Kancelarię dopiero przy piśmie z dnia 19.05.2009r tj. po 20 miesiącach od daty jej wniesienia. Wydany przy ponownym rozpoznaniu sprawy wyrok [REDAKTOWANE] z dnia 30.07.2009r został przesłany Spółce przy piśmie Kancelarii z dnia 25.08.2009r, w sytuacji, gdy ewentualny termin na wniesienie apelacji od tego wyroku upływał 3 września 2009r. O treści wydawanych w sprawie opinii biegłego z zakresu bhp, na co wskazują wyjaśnienia pokrzywdzonej Spółki w pismach z dnia: 4 maja 2009r (k.4), z 19 maja 2009 (k.6-7) i 12 sierpnia 2009r (k.8-9) Spółka nie została w ogóle powiadomiona, mimo iż opinia ta mogła

mieć znaczenie przy rozważeniu celowości wniesienia ewentualnej apelacji od wyroku [REDACTED]

[REDACTED] Dowodu przeciwnego na tę okoliczność obwinieni nie przedstawili, twierdzili jedynie, że nie mogli uzyskać stosownej dokumentacji od pełnomocnika substytucyjnego, a ta, którą posiadali została Spółce przekazana.. Twierdzeń tych w świetle zebranego materiału dowodowego nie można uznać za wiarygodne. Wskazany przez obwinionego [REDACTED] świadek [REDACTED] zeznała, że wszelkie pisma kierowane do Sądu były kierowane na adres Kancelarii (k.76) Potwierdzają to zeznania świadka [REDACTED] z których również wyraźnie wynika, że Sąd korespondował bezpośrednio z Kancelarią obwinionych, a pełnomocnik substytucyjny otrzymywał te pisma w formie faksów i w tej samej formie przesyłał Kancelarii pisma sporządzone przez siebie. Oryginalny materiał sprawy był zatem (a przynajmniej winien znajdować się) u obwinionych, chyba że przesłaliby go Spółce. Obwinieni nie wykazali jednak, aby przekazali Spółce inne dokumenty niż te, których odbiór Spółka potwierdziła. Opisany wyżej materiał dowodowy wyraźnie więc wskazuje, że obwinieni nie informowali Klienta o przebiegu postępowania sądowego a po wypowiedzeniu pełnomocnictwa procesowego nie przekazali pokrzywdzonej Spółce wszystkich dokumentów i pism procesowych dotyczących sprawy pracowniczej, w której reprezentowali Klienta, natomiast te materiały, które zostały Spółce przekazane, - jak apelacja powoda i opinie biegłego- zostały przesłane z kilkunastomiesięcznym opóźnieniem w stosunku do ich sporządzenia lub otrzymania z Sądu.

OSD nie podziela poglądu obwinionych, jakoby przekazanie Spółce informacji o zakończeniu współpracy z substytutem, samo udzielenie substytucji czy wypowiedzenie przez Kancelarię w dniu 13 maja 2009r pełnomocnictwa Spółce wyłączało obowiązek obwinionych należytego wykonywania umowy o zastępstwo procesowe.

Zgodnie z art.3 ust.2 ustawy o radcach prawnych, radca prawny wykonuje zawód ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego. Art.28 ust.10 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wręcz nakłada na radcę prawnego obowiązek zapewnienia zastępstwa, tak, aby prowadzone przez niego sprawy nie doznały uszczerbku.

Art. 28 ust.5 KERP statuuje bezwzględny obowiązek informowania klienta o przebiegu sprawy i jej wyniku w sposób ustalony z klientem.

Art.28 ust.11 KERP statuuje bezwzględny obowiązek wydania klientowi na jego wniosek, a po zakończeniu stosunku prawnego, na podstawie którego prowadził sprawę wszystkie otrzymane od niego dokumenty i pisma otrzymane z sądu. Nie ulega wątpliwości, że tak określony termin na zwrot akt należy rozumieć za niezwłoczny po otrzymaniu wezwania

klienta w tym przedmiocie lub po wypowiedzeniu pełnomocnictwa przez którąkolwiek ze stron. Obowiązek wydania wszystkich dokumentów i pism jest konsekwencją i pochodną obowiązku pieczy nad przekazanymi od klienta i otrzymanymi z sądu dokumentami. Jakikolwiek problemy czy uwarunkowania organizacyjne (oddział Kancelarii w [redacted]) a także udzielenie pełnomocnictwa substytucyjnego innemu radcy prawnemu czy adwokatowi nie mogą zwolnić radcy prawnego z zachowania i przechowywania dokumentacji sprawy, której prowadzenia się podjął i zwrotu pełnej dokumentacji mocodawcy po zakończeniu zlecenia (obsługi prawnej) i to bez względu na to, czy zakończenie zlecenia było wynikiem wykonania zlecenia czy wypowiedzenia, a w tym ostatnim przypadku bez względu na to, kto dokonał wypowiedzenia. Twierdzenia obwinionych o dokonany przez nich wypowiedzeniu (nawet, gdyby zasługiwały na ich uwzględnienie) nie miałyby zatem znaczenia dla zwolnienia ich z obowiązku przekazania akt mocodawcy. W ocenie OSD twierdzenia o wypowiedzeniu pełnomocnictwa przez Kancelarię pismem z dnia 14 maja 2009 nie zasługiwały na uwzględnienie również z tego względu, że były sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym. Po pierwsze dlatego, że „wypowiedzenie” pełnomocnictwa przez obwinionych nie zostało opatrzone datą. Nie można uznać za datę wysłania oświadczenia o tym wypowiedzeniu przedłożoną przez obwinionych kartę nadawczą z dnia 14 maja 2009 (k. 82 akt OSD [redacted]) opatrzoną pieczęcią Poczty tą samą datą, bo pozostawałoby to w sprzeczności zarówno z pismem Sądu Rejonowego w [redacted] z 25.02.2010r wskazującego, że to pokrzywdzona Spółka wypowiedziała pełnomocnictwo powiadamiając o tym Sąd w dniu 12 sierpnia 2009r (k.55 akt OSD [redacted]) jak i z pismem Kancelarii z dnia 25 sierpnia 2010r powołującym się na fakt wypowiedzenia pełnomocnictwa przez [redacted] (k.11 akt OSD [redacted]) oraz z pismem Spółki do Kancelarii z dnia 12.08.2009r (k. 8-9 w/w akt) w końcowej części którego ujęte zostało oświadczenie o cofnięciu pełnomocnictwa. Okoliczności te wskazują, że to nie Obwinieni, lecz skarżąca Spółka wycofała pełnomocnictwo udzielone Obwinionym..

Oceniając zebrany w tym zakresie materiał dowodowy OSD dał zatem wiarę skarżącemu, bowiem twierdzenia skargi tworzą z materiałem dowodowym logiczną i spójną całość. Sąd oparł się na przedstawionych w sprawie dowodach z dokumentów, jako że obwinieni nie podważyli skutecznie ich autentyczności i wiarygodności. OSD dał także wiarę zeznaniom świadka [redacted] bowiem korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w tym z przedłożonymi zawiadomieniami Sądu kierowanymi imiennie na obwinionego [redacted] na adres Kancelarii (na których ujęte zostały oznaczenia numeru 96241 pod którym sprawa była w Kancelarii zaewidencjonowana

i raporty transmisji owych zawiadomień faksem do [REDACTED] wskazującymi na to, że pełnomocnik substytucyjny dysponował jedynie kserokopiami przesłanymi przez Kancelarię drogą faksową. OSD nie uznał natomiast za wiarygodne twierdzeń obwinionych o niemożliwości uzyskania akt od pełnomocnika, bowiem nie korespondowały one z materiałem dowodowym zebrany w sprawie i były z nim sprzeczne.

Nie znajduje również potwierdzenia w świetle zgromadzonego materiału dowodowego teza Obwinionych, jakoby umowa o zastępstwo procesowe dotyczyła jedynie zastępstwa przed Sądem Rejonowym jako Sądem I instancji i tylko w sprawie o sygn.akt [REDACTED]. Wprawdzie w umowie tej wskazano sygnaturę przedmiotowej sprawy, to jednak doprecyzowano jednocześnie, zastępstwo procesowe dotyczy sprawy z powództwa [REDACTED] przeciwko [REDACTED]. Nadto, z treści udzielonego pełnomocnictwa wynika, że Obwinieni umocowani byli do „reprezentowania w charakterze pełnomocnika przed sądami wszystkich instancji stosownie do art.91 k.p.c. w sprawie z powództwa [REDACTED] przeciwko [REDACTED]. Zgodnie z art.91 § 1 pkt 1 k.p.c. pełnomocnictwo procesowe obejmuje z samego prawa umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych, nie wyłączając powództwa wzajemnego, skargi o wznowienie postępowania i postępowania wywołanego ich wniesieniem.. Nie może zatem budzić wątpliwości, że pełnomocnictwo udzielone Obwinionym obejmowało umocowanie do sprawy [REDACTED] rozpoznawanej po uchyleniu wyroku w sprawie [REDACTED] i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania.

Mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy OSD doszedł do przekonania, że Obwinieni nienależycie - bo w sposób zawiniony i sprzeczny z zasadami etyki zawodowej - wykonywali zawód radcy prawnego. Zasadniczym obowiązkiem radcy prawnego wynikającym z umowy o pomoc prawną jest świadczenie jej z należytą starannością, wynikającą z wiedzy prawniczej i zasad etyki zawodowej (art.3 ust.2 ustawy o radcach prawnych). W ramach obowiązku dochowania należytej staranności Obwinieni naruszyli przede wszystkim obowiązek pieczy nad dokumentami dotyczącymi sprawy, która została im powierzona do prowadzenia. Żadne uwarunkowania organizacyjne i ewentualne problemy z nimi związane, jak również udzielanie pełnomocnictw substytucyjnych innym radcom prawnym nie mogą zwolnić radcy prawnego z obowiązku pieczy nad dokumentami sprawy. Z powołanych już przepisów art.28 KERP wynika także obowiązek zwrotu lub wydania dokumentów Klientowi na jego życzenie, czego Obwinieni jako pełnomocnicy nie wykonali z należytą starannością. Naruszyli też ujęty w art.28 ust.5 KERP obowiązek

informowania Klienta o przebiegu sprawy i jej wyniku. Nie informowanie przez Obwinionych [REDAKTOWANE] o przebiegu sprawy pracowniczej, której byli pełnomocnikami a także niemożność przekazania wszystkich dokumentów w sprawie spowodowały u członków Zarządu Spółki utratę zaufania do pełnomocników.

Takie zachowanie Obwinionych nie licuje z godnością zawodu radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego, który wykonują Obwinieni, a jako sprzeczne z powołanymi przepisami prawa i zasadami etyki radcy prawnego wypełnia znamiona przewinienia dyscyplinarnego zdefiniowanego w art.64 ust.1 pkt 1 i 2 ustawy o radcach prawnych.

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOWANE] uznał radcę prawnego [REDAKTOWANE] i radcę prawnego [REDAKTOWANE] za winnych zarzucanego im przewinienia dyscyplinarnego określonego w art.64 ust.1 pkt 1 i 2 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982r (Dz.U.z 2002r Nr 123 poz.1059 ze zm.) z zw. z art.28 ust.5, art.28 ust.10 i art.28 ust.11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, polegającego na tym, że w okresie od 14 marca 2009r do 13 sierpnia 2009r obsługa prawna wykonywana w związku z zawartą w dniu 20.X.2006r umową o zastępstwo procesowe z [REDAKTOWANE] z siedzibą w [REDAKTOWANE] w sprawie sygn.akt [REDAKTOWANE] zawisłej przed Sądem Rejonowym w [REDAKTOWANE] prowadzona była nieprofesjonalnie i nierzetelnie, skutkiem czego Zarząd Spółki nie był należycie informowany o przebiegu sprawy, co w odczuciu Zarządu Spółki miało niekorzystny wpływ na wynik postępowania przed Sądem Rejonowym [REDAKTOWANE]

Na podstawie art.65 ust.1 pkt 3a ustawy z dnia 6 lipca 1982r o radcach prawnych Okręgowy Sąd Dyscyplinarny [REDAKTOWANE] wymierzył każdemu z obwinionych karę dyscyplinarną w wysokości 3.416,-zł. Przy wyrokowaniu w niniejszej sprawie OSD wziął pod uwagę okoliczność występowania pełnomocnika substytucyjnego w osobie [REDAKTOWANE] co spowodowało, iż datą początkową przyjęcia odpowiedzialności Obwinionych jest data 14 marca 2009r a datą końcową data wypowiedzenia pełnomocnictwa przez Spółkę.

Przy wymiarze powyższej kary Okręgowy Sąd Dyscyplinarny miał na względzie stopień naruszenia przez Obwinionych kardynalnych zasad etyki radcy prawnego.

Dokonując subsumpcji ustaleń oraz oceny zgromadzonych dowodów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wziął również pod uwagę to, że przeciwko Obwinionym toczyły się i toczą inne postępowania dyscyplinarne za brak staranności w prowadzeniu powierzonych im spraw i naruszanie godności zawodu radcy prawnego, co wskazuje, że Obwinieni nie wyciągają żadnych wniosków co do swojego zachowania i notorycznie nie dbają o interesy swoich klientów. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, wymiarzenie łagodniejszej kary tj.

upomnienia lub nagany z ostrzeżeniem nie spełniłoby celu postępowania dyscyplinarnego i nie byłoby adekwatne do stopnia przewinienia. Kara pieniężna została wymierzona na podstawie art.65 ust.1 pkt 3a ustawy o radcach prawnych w związku z Komunikatem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 10.XI.2011 w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w trzecim kwartale 2011r (M.P.Nr 103 poz.7072), w minimalnej wysokości, i w ocenie tut. Sądu jest zarówno wystarczająca jak i niezbędna a nawet konieczna dla zapewnienia prawidłowego postępowania ukaranych na przyszłość.

Orzeczenie^{Hy} nieobecność obwinionych wydane zostało w oparciu o przepis art.377 § 3 k.p.k., W wyniku związania wskazówkami Wyższego Sądu Dyscyplinarnego dotyczącymi dbałości o formalne wymogi przeprowadzenia rozprawy i mając na uwadze uchylenie przez WSD orzeczenia z tego powodu, że wezwania na rozprawę nie zostały przez obwinionych odebrane osobiście, wezwania na rozprawę na dzień 26 września 2012r zostały wysłane obwinionym zarówno na adresy domowe jak i na adres Kancelarii, z zaznaczeniem „do rąk własnych”, co zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w obecnym składzie wypełnia przesłankę ujętą w w/w przepisie. Sąd miał także na uwadze, że Obwiniony ██████████ przesłuchiwany przed Rzecznikiem jako adres do doręczeń podał adres Kancelarii, ul.Kutnowska 1-3 (k.77). Obwiniony ██████████ przesłuchiwany przed Rzecznikiem jako adres do doręczeń podał wprawdzie adres domowy, ale toku całego postępowania nie kwestionował doręczania mu wezwań na adres Kancelarii ani nie podnosił zarzutu niedoręczenia – poza przypadkiem wezwania na rozprawę na dzień 14.11.2011 na której zapadło niekorzystne dla niego orzeczenie, od którego obrońca obwinionego złożył odwołanie zarzucając właśnie naruszenie art.374 § 1 k.p.k. przez przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność oskarżonego. Znamienne jest, że na żadną z rozpraw prowadzonych przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny we sprawie sygn.akt OSD ██████████ (tj. w dniach 14.3.2011, 18.04.2011 i 19.09.2011r) Obwinieni nie stawiali się. Pozwala to na przyjęcie, że Obwinieni wykorzystują to, że w postępowaniu dyscyplinarnym nie ma możliwości przymusowego doprowadzenia na rozprawę przewidzianej przepisami k.p.k. zatem że ich postępowanie ukierunkowane jest jedynie na uniemożliwienie wydania orzeczenia, a przynajmniej na odraczanie terminów rozpraw, co w kontekście terminów przedawnienia karalności może mieć szczególną wymowę. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego nie można skutkami wynikającego z danego przepisu manipulować koniunkturalnie i przyjmować tylko takie, które są w danym momencie najbardziej korzystne. Nie sposób też pominąć tego, że

postępowanie dyscyplinarne, choć ma charakter quasi-karny, to jednak dotyczy odpowiedzialności zawodowej, a nie karnej obwinionego. Z tego względu ocena zaistnienia przesłanek art. 377 § 3 k.p.k. dokonana ramach postępowania dyscyplinarnego musi mieć charakter odpowiedni, uwzględniający przedmiot postępowania oraz jego zakres podmiotowy co umożliwi bardziej liberalne stosowanie norm gwarancyjnych, zwłaszcza w sytuacjach, gdy obwinionym jest osoba posiadająca znajomość prawa i świadomość uprawnień procesowych i narzędzi, za pomocą których uprawnienia te może realizować.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą wyrażoną w art.70⁶ ust.1 i 2 w/cyt. ustawy o radcach prawnych i w oparciu o zestawienie wydatków i kosztów związanych z udziałem Sędziów Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w rozprawach oraz uwzględniając koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 971.42 zł.

